

L'ESPORT CATALÀ

N. 39

BARCELONA, 29 de Desembre de 1925

Els partits "Barcelona"- "First" de Viena

La davantera barcelonista va mostrar-se particularment impetuosa en el primer partit contra els vienesos

30 ct.

Les exhibicions dels estudiants indis causaren gran impressió

L'equip indi que ens ha visitat, és, al nostre entendre, dels millors que aquí hem vist actuar, potser el millor, si bé la comparació que primer ens acut, o sigui la dels equips alemanys, és molt difícil, ja que si és veritat que en els indis hem observat una major facilitat, també ho és que els teutons tingueren d'haver-se-les amb uns jugadors molt diferents dels actuals.

Hem pogut apreciar en els estudiants indis, en mig de moltes altres qualitats, un conjunt que no estem pas acostumats a veure, i que considerem fruit de la rara facilitat que tenen aquesta gent en la concepció de les jugades. Talment fa l'efecte que són doble nombre de jugadors que els seus contraris.

El domini de l'estik és també una de les seves millors qualitats; però un domini de l'estik sobretot pràctic, no aquells infantilismes que estem acostumats a veure en els nostres pseudo-fenòmens i mai acaben amb una jugada efectiva. Val més una lleugera desviada de la bola que la fa anar als peus del company, que no totes aquelles filigranes a que ens tenen acostumats els nostres Rastells d'envelat. La llicència dels estudiants d'Oxford creiem que haurà estat ben entesa i que els hockeymen de per aquí que estaven infestats per aquesta plaga, se n'hauran sabut aprofitar.

Individualitats que s'hagin destacat visiblement del conjunt, sols n'hem vist una. El davanter centre Jaipal. Val a dir que en un conjunt com el que ens han presentat, el destacar-se és una cosa gairebé impossible.

El primer partit fou un domini absolut dels estrangers, que feren set gols, com n'haurien pogut fer una vintena.

En el segon, degut potser a l'avançat de l'hora que es jugà i tenint en compte la nit de Nadal, tot just passada, no feren els indis una tan bella exhibició, i es limitaren a assegurar el resultat i acabar el partit com regneren.

El partit fou bastant ensonit, només ens permeté fruit d'algunes jugades isolades, sobretot el tercer gol que és dels més vistosos que hem vist.

El resultat fou de tres a dos per als de fora.

Cristye

Els del Polo tot just aconseguiren empatar a 2 gols amb els tarragonins

El partit de Campionat Polo-Gimnàstic, primer que s'ha jugat en el terreny d'herba que amb tanta cura ha arranjat el Gimnàstic al seu Parc d'Esports de l'Avinguda de Ca-

talunya, ha cridat una nombrosa concurrència al camp.

El Gimnàstic no ha donat ni la meitat del rendiment esperat. Bé és veritat que hi faltava En Costabella a la davantera, i que aquest és un element que val molt. Creiem, però, que podia fer quelcom més del que ha fet.

El Polo ha tingut bastants moments de defalliment i de cansament—hi ha que reconèixer la tanda de partits que porta jugats en una setmana—, i aquests moments no els han actual, com acostumen a fer-ho, quan han sabut aprofitar els vermells, que sols han vist travessada la porta a la primera i a la segona part, mercès a Brull i Paddy. Aleshores han fet el joc que calia en tot el partit i han igualat mitjançant Eloi i Nadal J.

S'han tirat contra el Polo tres còrners, i un penalty-còrner per cap, contra el Gimnàstic.

A l'hora de començar no hi havia al camp referee de la Federació—cas aquest que es repeteix a Tarragona per segon cop, senyora Federació!—, i els capitans han vingut bé en que arbitrés En Sales, del Gimnàstic.

Aquest ha jutjat a gust de tots durant gairebé tot el partit, mes a l'acabament, el Polo ha començat de protestar, i, malgrat d'acatar els seus falls, no ha volgut signar l'acta.

L'agressió al nostre redactor

Francesc X. Regàs

Dimecres proppassat el nostre company Francesc X. Regàs, redactor de Hockey de L'ESPORT CATALA, es trobava al camp del Real Polo Hockey Club, en compliment del seu deure, amb motiu del match entre els locals i el Gynkahma. A la mitja part, i sense cap mena de prèvia explicació, un tal Brull, jugador del Polo, s'apropà al nostre redactor i el féu objecte d'una agressió. El motiu d'aquesta, no és altre que un comentari crític aparegut en el número darrer de L'ESPORT CATALA. Pel que es veu, el tal Brull gasta una susceptibilitat que si Déu li conserva, farà veritables estralls.

Deia així el solt que motivà l'agressió:

"Brull s'ha de convèncer que no ha nascut per a mig centre; el seu joc té una certa semblança amb els jocs d'artifici: molta brillantor en algunes jugades individuals, que no acostumen a donar rendiment efectiu, i quan hauria d'ésser el seu lloc, no hi és mai."

Des del moment que llegí aquestes ratlles, el tal Brull va prometre que trencaria la cara del periodista que s'atrevia a comentar a seva intangible personalitat de jugador. Així, doncs, l'agressió fou efectuada a sang freda i amb tota premeditació.

Si bé sabem que alguns directius del Polo, particularment, han lamentat aquest fet, d'altres, han pretès de desviar-lo cap als viarans d'una fantàstica qüestió personal, cosa que resulta d'una puerilitat astoradora i d'una bona intenció molt discutible.

Als confreres "La Veu de Catalunya", "El Di-luvio" i "Las Noticias", que col·locant-se en un nivell de dignitat s'han fet ressó d'aquest fet tal com llur significació es mereixia, vagi el nostre agraiment.

Rem

Les regates Copa Nadal

Aquestes regates no són pas una institució afortunada; la seva instauració coincidí amb el punt àlgid de la paorosa cursa que tant de temps fa que pateix el rem, i un any darrera l'altre es vénen celebrant més com a compliment d'un deure que com a necessitat sentida per tots els que hi intervenen.

Enguany solament en els iols a quatre hi ha hagut competició, i encara de les tres altres proves, fins a completar el programa, dues s'han corregut amb un sol concursant. Trobem molt bé que els nostres directius no desisteixin, si més no, per servir el caliu d'aquell foc de l'afició que un dia o altre s'ha d'abrandar, i segueixin aquestes organitzacions encara que sigui lluitant amb la indiferència dels mateixos remers; però no és juts que aquests s'ho prenguin gairebé a broma, com succeí en la cursa dels quatre outriggers de diumenge passat. El Jurat obrà molt esportivament apreciant la cursa irregular i anul·lant els resultats.

En la regata dels iols a quatre, com ja havem dit, l'única que revestí algun interès es manifestà una vegada més la manca que patim de timoners en condicions de conduir.

El patró de l'equip vencedor, en la prova de diumenge dugué una cursa totalment equivocada d'enfilació, i deixant-se dur per les ratxes perdé un temps preciós per aconseguir una victòria més fàcil.

Els equips, en conjunt, revelaren un pas-sable entrenament.

RESULTATS TECNICS:

Outriggers a quatre:

Primer.—"Boris", per Giralt, Muntan, Morales, Canals; timoner, Anglada, en 9'34 quatre quints.

Segon.—"Sedó", per Otin, Canadell, Català; timoner, Olivé, en 10'31".

L'equip arribat en segon lloc tingué una avaria dintre els últims set cents metres, i estigué uns moments parat, ço que explica l'enorme diferència de temps en relació amb el primer. Tal com havem dit, el jurat considerà excessius els temps obtinguts i anul·là la prova.

Iols a quatre:

Primer.—"Morató", per Bigorra, Anet, Galceràn, Olivé; timoner, Banús; en 9'5 un quint.

Segon.—"Marquet", per Wolfisberg, Pujol, Zaus, Sans; timoner, Pedrol; en 9'15 un quint.

Tercer.—"Salou", per Gener, Montserrat, Olivella, Julià; timoner, Giner; en 9'20 un quint.

Outriggers a vuit:

"Lucita", per Pellicer, Olivella, Otin, Canadell, Arruga, Saló, Català, Stop; timoner, Oliver en 7'59".

Skiff: "Guifre", per Berdugo, en 9'27 un quint.

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

Dies 1 i 6 de Gener a les 3 de la tarda

Futbol Club Barcelona

contra

Athlétic Club Sparta de Praga

CAMP DE LES CORTS

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I Barcelona, 29 de Desembre de 1925 N.º 39

Preus de subscripció.

BARCELONA

Pesseïes 3.50 al trimestre

CATALUNYA

Pesseïes 3.75 al trimestre

Número solt: 30 cèntims

Periodista agredit

De nou hem hagut d'ésser testimonis d'un inqualificable atropellament a un periodista. Aquesta vegada es tracta d'una canallesca agressió de la qual ha estat objecte un company d'aquesta casa. Motius? Simplement, l'haver publicat un comentari purament tècnic, que no afectava per a res l'honorabilitat personal del jugador alludit. Es tracta d'un cas doblement greu, car la matonesca agressió fou realitzada en ple camp de joc i efectuada a sang freda, sense cap prèvia discussió que hagués pogut enalterar les sangs de l'agressor.

Ens trobem, doncs, amb què un periodista que es trobava en el compliment del seu deure s'ha vist atropellat. El cas és ben clar i no presenta cap mena d'atenuant. Així és que estem cara a cara a una situació en què resulta molt curiosa l'actitud presa pels que, de prop o de lluny, resten afectats per aquest fet.

En primer terme, bé podem fer remarcar la tessitura adoptada per bona part de la Premsa davant del fet. Per desgràcia, ens ha estat possible de comprovar novament fins a quin grau són purament decoratives i fantosies les paraules "companyerisme", "solidaritat", etc. Un periodista ha estat atropellat per haver-se produït dintre el camp de la lluita crítica — crítica que per altra part no depassava els límits de la dignitat més elemental. Dones, bé, la majoria dels companys periodistes han preferit, davant d'un cas en què el titubeig era ja de si imperdonable, han preferit, dèiem, de restar còmodament plegats de braços i, per tot comentari, s'han llençat a les audaciositats d'un prudent silenci...

Cal prendre'n nota. No fa pas molts mesos, que un company fou també agredit per un jugador. El fet tingué lloc en ple carrer i després d'una violenta discussió. En aquella avinentesa va fer-se molt de rebombori; es va iniciar un boicot sensacional, etc., etc. Tothom ho recorda. Ara, davant d'un cas igualment greu, mirat des de qualsevol punt de vista, hom ha restat indiferent.

I és que, pel que es veu, a dintre del periodisme esportiu també hi ha classes o volen establir-se preferències de tractes entre les entitats d'esport.

Es bo de tenir-ho en compte per a quan arribi el cas, que tal com van les coses no és difícil que trigui molt a presentar-se.

També és interessant una altra circumstància de l'afer que ens ocupa. Per una ironia del destí, resulta que l'agressor forma part dels rengles d'una societat anomenada aristocràtica. Si bé ens permetem de dubtar de l'aristocràtic dels procediments emprats per l'heroi de la gesta, ben dignes de qualsevol valent professional, bé podíem confiar en una actitud dignament esportiva, per part dels federatius i dels dirigents de l'entitat a què pertany l'agressor. En un altre país que no fos el nostre, aquestes coses ni s'haurien d'assenyalar. Però aquí...

REMARQUES

No es va massa lluny en l'elogi de les celebritats més recents del fútbol? Hi ha una mesura en totes les coses, car les qualitats essencials del bon esportiu es gasten al contacte de l'elogi massa freqüent.

(de la Unió Belga de Fútbol)

Henri Bayet

Lloc, la pista central del Turó. Hora, les darreries del match Flaquer-Juanico.

Aquest darrer, en rematar una jugada a la xarxa, cau i, abatut pel cansament, gairebé heroic que porta a sobre, resta en terra uns segons, en una actitud que recorda la del cèlebre gladiador vençut. Ens lliurem a la bella comparança... però ens en treu una veu que amb accent a la vegada meridional i convençut diu:

—Eso no le hubiera pasado si tomara "Sanatogen".

Inconvenients de no seguir l'exemple de qui pot donar-lo.

El públic ha tingut un desengany amb l'equip de hockey format per estudiants indis que ha jugat aquests dies a Barcelona.

Es cert que poques persones creien veure un equip de fakirs amb serps domesticades, però molts no esperaven tampoc veure uns acabats gentlemen que usen "stacomb", ballen el "blouse" i han fet imitadors entre molts elegants de Barcelona, que ja han encarregat a llur sastre americanes curtes i pantalons d'aquells tan amples que tapen les sabates.

Ara, que molts farien millor d'imitar els simpàtics orientals en el joc del hockey, perquè no n'hi ha prou de vestir com ells per marcar gols.

El bon barcelonista ja esperava, ja, la reobertura del seu club, que li havia de solucionar de passar les tardes dels diumenges sense l'enujosa obligació de portar la dona i les criatures a coll-i-be.

Mentre el gall-d'indi es rostia a la greixonera, l'home contemplava el partit i com que, havent comprat els torrons el dia abans, no s'havia de preocupar del tortell dominical, el bon barcelonista pensava:

—Els partits del Barça són mitja vida. No hi ha com el Barça.

Està vist que "L'Auto" no n'ensopega ni una quan es tracta d'informar les coses d'aquesta banda dels Pirineus; assabentat, pel que es veu, de la formidable planxa feta en dir que el F. C. Barcelona venia d'ésser clausurat per ordre governativa, ara ha volgut desfer l'error. I ha tingut la mala idea de volguer fer història de l'ocorregut: "L'Orfeó Català, a honor del qual es feia la festa —escrui en la seva edició del 23 del mes que som—, cantà l'himne reial", etc., etc. Insistim: "L'Auto" no n'ensopega ni una!

Quan alguns clubs de Barcelona decidiren de formar equip de hockey, alguns aristocràtics jugadors d'un aristocràtic club en protestaren, perquè, deien ells, que si el hockey es popularitzava degeneraria, i, com en el fútbol, els partits acabarien amb raons, garrotades, agressions i altres incidents lamentables.

I, oh ironia de la sort, d'un soci d'aquell aristocràtic club ha sortit la primera agressió d'un jugador contra un repòrter en el curs d'un match de hockey.

Paavo Nurmi, segons anuncien de Nova York, farà un nou desplaçament als Estats Units durant l'hivern de 1926-1927.

Es veu que el finlandès sent prouja de repetir les seves demostracions d'"amateurisme pràctic".

"Le Miroir des Sports" de dimecres coincideix amb el nostre Critias en l'apreciació que fa de la psicologia del senegalès:

"En el fons Siki no era més mal xicot que un altre. Era un ésser primitiu desbarrelat del seu poble

del Senegal que no va saber mai amotillar-se a les lleis i convencions de la civilització."

Una demanda d'augment de sou ha estat presentada per Critias a la direcció de L'ESPORT CATALÀ.

El senyor Garriga Nogués havia jugat una quantitat important sobre els resultats del match Flaquer Juanico.

Li tocà perdre i, segons sembla, l'endemà hi hagué un lleuger pànic a Borsa.

Afortunadament, tot ha estat sense conseqüències.

Un redactor d'un diari barceloní de la nit, el qual té els seus coneixements de l'anglès limitats al "yes, yes", i al "all right", entrevistà un jugador hindú, el qual, és clar, s'explicà en anglès.

Segons aquest jugador, traduït per aquell redactor, els de l'equip hindú trobaren semblança entre els pobles de Catalunya i els de l'enorme i misteriosa Índia.

Nosaltres no sabem res de l'Índia si no és per mediació de Rudyard Kipling, però creiem que la discutida semblança entre Catalunya i Índia no la suggereix més que la presència de l'alludit redactor.

En el moment de pujar al ring de Luna Parc de París, Prunier, l'adversari de Ricard Alís, tots els "oficials" de la boxa francesa es retiraren, car Hautemulle, el manager de Prunier, que ha estat suspès per la Federació Francesa, es disposava a tenir cura del seu poulain.

Per tal de no perjudicar l'organitzador hom li donà facilitats per sortir del compromís permetent-li que reclutés entre els espectadors presents els jutges i cronometradors indispensables perquè el match pogués tenir efecte.

Quan tot semblava arranjat en Paulí, o sigui el manager de Ricard Alís, que no les tenia totes, anuncià que retirava "el seu home".

Costà quart i ajuda aleshores de convèncer en Paulí que "el seu home" podia boxar. M. Baudariat, el representant de la Federació francesa, estava tot estranyat de l'actitud d'en Paulí.

...I és que M. Baudariat ignorava el succés a València...

Encara que, segons contenen les gasetes, poc se'n va faltar perquè el diguem-ne cotxer parisenc per a fer-nos més comprensibles, adormís a Ricard Alís pel compte fatidic.

Després del match Flaquer-Juanico es feien comentaris, elogiosos per a aquest darrer. Una tenniswoman els tallà dient:

—No sé què le ven a Juanico que les guste tanto. A ver si nunca le llamarán en el extranjero "el Petronio de los courts".

Siki, malgrat el seu color, era mol mal vist dels negres americans, perquè no va voler com aquests afaitar-se el cap per tal de no diferenciar-se tant dels blancs. La seva cabellera li servia per disfressar-se de dona, facies que segons contenen li proporcionaven un gran plaer. Un dia va ésser detingut per la policia i, com sempre, al cap d'unes quantes hores era al carrer. La policia americana, tan severa, va demostrar envers Siki una indulgència inusitada. En realitat, aquest negre va ésser pels ianquis una causa constant de divertiment.

La llàstima és que després d'haver guanyat més de cent mil dòlars boxant no importa amb qui i no importa on, al moment de la seva mort la seva fortuna hagués quedat reduïda a quaranta cèntims...

"Tommy", del "Mundo Deportivo", s'estranyava que els jugadors indis passats per Oxford no haguessin fet més gols.

El que és d'estranyar és que en fessin tants, perquè no semblava que vinguessin del país del whisky i de l'Old Tom gin, sinó d'un país on imperés la més rigorosa llei seca.

Per anunciar el match Paulino-Breinstetter, aparegueren en les parets de Berlín uns cartells en els quals, sota la llegenda "Paulino, der champion der baskischen Holzfaller", es veu l'ex-llenyarer basc amb guants de boxa, partint un arbre

a cops de puny. I consta al peu: "Nach einer Spanischen Zeichnung" (d'un dibuix espanyol). La llegenda ja comença de néixer.

A conseqüència d'un incident entre un periodista i un jugador del Reial Polo Jockey Club, el secretari d'aquesta societat de ball manifestà que, al capdavant, la premsa escrita en català no l'interessava gens ni mica.

Nosaltres estem a la recíproca.

De totes passades, ho avisen al company "Corredisses", que dedica molt d'espai a les gasetilles faranduleres que els senyors de la junta d'aquella societat recreativa produeixen amb una fecunditat anormal.

Quan En Ricard Cabot s'assabentà que En Roig Chovar havia estat elegit per aclamació president del Sans, el "legislador" del fútbol, sens dubte tement que aquest club el portaria a la Federació, parlava a tot arreu de no sabem quines incompatibilitats.

I en sentir-ho, un molt conegut barcelonista exclamà:

— Com si no fos també incompatible l'assessoria del Barcelona i dins la Federació fer el joc de l'Espanyol!

De totes maneres estigui tranquil En Ricard Cabot, perquè quasi assegurariem que En Roig no pensa acostar-se per aquella casa i li evitarà així que per 500.ª vegada anunciï la seva pròxima i definitiva dimissió.

Es el dia del match Flaquer-Juanico, al vespre. Un company de premsa telefona al Turó preguntant el resultat del match, i des del club de tennis li contesten que no ho saben.

Santa innocència! Com si el resultat no fos el mateix, amagat o no.

"L'Echo des Sports" arribat divendres de la setmana passada ressenyava el cross de Guipúscoa, guanyat pels atletes francesos, i coronava la ressenya dient: "Al país dels "toreros", els francesos els podem ensenyar encara moltes coses en matèria d'atletisme".

Potser sí, però geografia, no; perquè si en sabessin no parlarien de Guipúscoa com d'un país de "toreros", i, per acabar-ho d'adobar, abans d'ahir diumenge a Bilbao, els corredors basc Palma i Campo guanyaren amb força avantatge en un cross en el qual prenién part corredors francesos del bo i millor.

Que n'estarien d'atrapats a França si haguessin de jutjar servint-nos de diaris com "L'Auto" i "L'Echo des Sports", que tret de la seva administració no saben res de res.

El match Ruiz-Ciclone celebrat a Madrid ha estat, des del punt de vista financer, un fracàs dels que estableixen un record gairebé impossible de batre.

Per referències autoritzades s'ha sabut que l'emprésari, després de pagar 6.000 pessetes de lloguer del camp, 1.000 pessetes de lloguer del "ring"—no es tracta del volgut confrare—i de donar entrada gratuïta als socis del Racing, pogué veure les cadires de ring del tot desocupades i ben poca gent en les altres localitats; tot plegat una pèrdua de 50.000 pessetes.

Però més que tot això, donarà idea de com estava d'interessat el públic madrileny per aquest match, el que succeí a un company nostre que anà a Madrid.

En arribar-hi, el nostre amic anà a una barberia, i per tantejar l'opinió popular preguntà, mentre l'ensabonaven, si els semblava que aniria força públic al combat. I el barber interrogà tot sorprès:

— Pero ¿qué? ¿Es que hay boxeo, hoy?

I pensar que aquí eren a milers els que no dormien pel que faria el nostre Ciclone!

LLETRA DE BÈLGICA

Consideracions al joc dels austríacs després del match amb l'equip belga

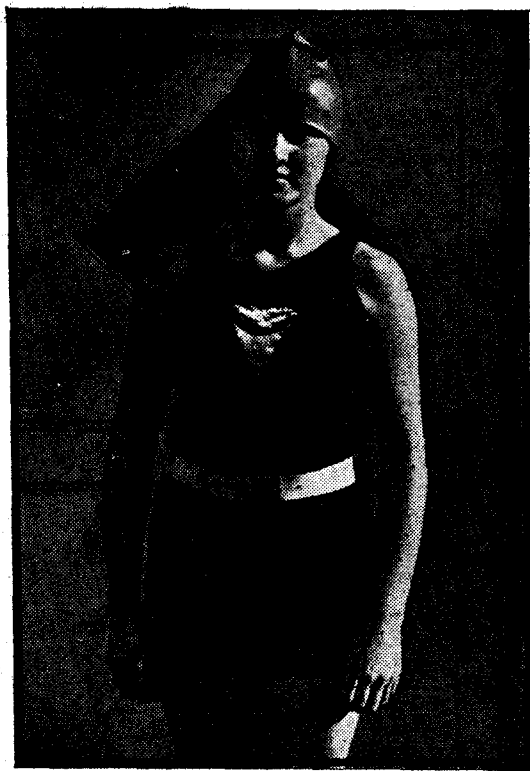
La vella rivalitat belga holandesa

Bèlgica ha rebut a Lieja la visita de l'equip austríac. El match fou molt disputat i als austríacs els anà ben fi de guanyar, tant, que a la sortida del partit el mateix Meisl—que acompanyava l'equip austríac—declarava que els belgues haurien merescut la victòria.

Mentrestant haurem vist a Barcelona l'equip austríac "First Vienna", en el qual figuren dos internacionals, Blum i Fischer, que jugaren a Lieja. El dia del match Bèlgica-Austria, el "First Vienna" jugà a Brusselles amb una selecció de clubs de la capital i els guanyà sense massa dificultats pel pintoresc score de deu a cinc.

Què dir del match Bèlgica-Austria? Hem tingut molt de gust a seguir-lo, tant mes que l'esperàvem amb alguna aprensió. Ens havien parlat tant de la força de l'equip austríac, que venia precedit de tanta reputació que el nostre temor era explicable.

Des del punt de vista tàctic i tècnic, els jugadors austríacs palesaren una superioritat bastant declarada. Des del mateix punt de vista, els creiem superiors també als jugadors espanyols que vàrem veure a Bèlgica. Però la ciència de les passades i el control de la bala, coses totes en les quals excel·leixen els austríacs, no són—per més que es digui—les "úniques" qualitats que in-

LUCRECIA MUÑOZ

(del C. N. B.)

qui en la Copa de Nadal va batre el record de Catalunya i Espanya dels 100 metres femení

tervenen en el joc. A Lieja hem tingut la impressió que els belgues, tot i no posseint aquestes qualitats en un grau igual, foren superiors a llurs adversaris en acabar-se la primera part, i sobretot durant la darrera mitja hora. I és que els austríacs, físicament, no són pas els millors homes del continent. Són ràpids, no gens menys, en l'execució de llur joc, però no semblen capaçs de sostenir el tren foll dels equips que practiquen el que podríem dir-ne "joc llatí", és a dir, els espanyols, els italians, els francesos, i una mica també els belgues.

Cap a l'acabament del match, els austríacs rellentiren considerablement i llur defensa sempre tenia feina. Practicant un joc basat en l'eliminació del menor esforç superflú, als tres quarts en ciència, no tenen la resistència dels equips que supleixen la imperfecció d'aquestes qualitats amb la fuga, el coratge i l'entusiasme. Això és el que em fa dir que els austríacs, malgrat de llur reputació justificada i llur superioritat tècnica incontestable, haurien pogut molt bé perdre el partit, igualment que hauran d'esmerçar-se a fons contra els bons equips de la Península.

Després del match la major part dels jugadors austríacs em confessaren que havien estat sorpresos de veure que els belgues jugaven ensem amb l'home i la bala, mentre que ells només és la pilota que els reté l'atenció. Això els desconcertà un xic al principi... Però, amb molta esportivitat, reconegueren que en aquesta tàctica no hi havia res d'incorrecte i que un resultat nul hauria reflectit millor la fesomia de l'encontre.

Un resultat que permet d'esdevenir optimista en el partit amb Holanda

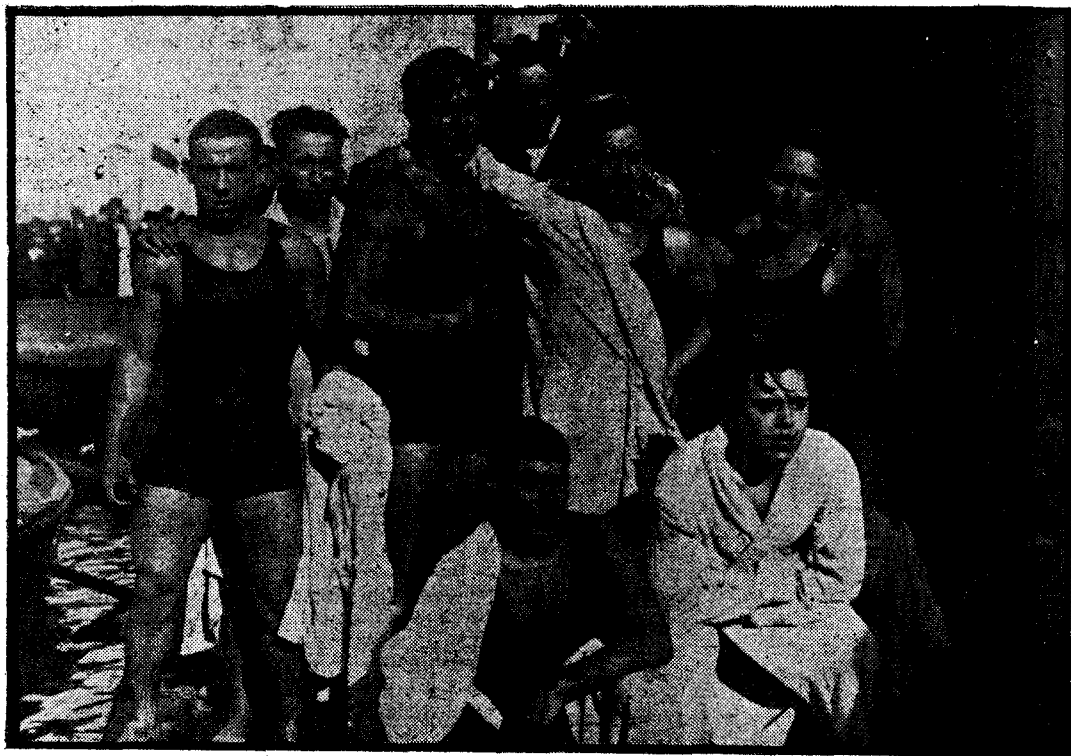
El resultat de quatre a tres, amb tot i ésser una desfeta, a Bèlgica ha estat acollit amb optimisme. Què voleu fer-hi? En aquests darrers temps havíem perdut una mica de confiança: campions del món de 1920 a 1924, fórem eliminats del Torneig Olímpic a París des de la primera topada, quan Suècia ens esclafà per vuit a un. Vers la mateixa època coneguérem una altra desfeta, pels francesos, als quals sempre havíem estat superiors. En fi, l'any darrer, encara, els holandesos ens bateren per quatre a un. Tots aquests resultats demostraven que el nostre fútbol travessava una crisi seriosa. I per bé que les nostres darreres performances, a les acaballes de la passada temporada (la victòria damunt els hongaresos, el "draw" amb Suïssa), fossin més aviat encoratjadores, no ens creïem pas gaire segurs. Ara ens hi creiem, i perdoneu-me l'optimisme, cars amics catalans; aviat reprendrem el nostre lloc entre els bons equips europeus.

Considerem amb serenitat el nostre pròxim

CAP A LES CORTS!

El F. C. Barcelona continua absorbint les nostres multituds :-: L'imponent espectacle que divendres oferia la Diagonal, i que de sis mesos ençà ens era privat de veure.

LA COPA DE NADAL

Drets, d'esquerra a dreta: Pros (Atlético); Segalà, Pinillo, Majó i Borràs (del C. N. B.). Asseguts: Domingo (Atlético), i Asenolo (del C. N. B.), que participaren en el tradicional Concurs d'hivern

match contra Holanda. Car per nosaltres els belgues, és aquest match el que sobretot ens interessa. Cada nació té un rival del qual desitja triomfar més que de cap altre. Tots dos països han après el fútbol si fa no fa pel mateix temps; és una rivalitat nascuda, com si diguéssim, "als bancs de l'escola". Hem fet els mateixos progressos, com ho demostren els partits Bèlgica-Holanda que, inaugurats per la Copa Van den Abele, es disputen regularment cada temporada, des de fa prop de vint anys. Aquest match és de tant d'èxit que fa dos anys que es disputa dues vegades, a Amsterdam i a Anvers; veritablement, a les dues bandes del "Moerdijk", és el "great event" de la temporada.

Adrià Milecan

Natació

La festa de Nadal al C. N. B.

Com cada any, per la diada de Nadal, ha organitzat el Club de Natació Barcelona el clàssic campionat d'hivern, amb l'addició d'unes proves a la piscina, de gran valor esportiu. Va constituir aquest festival un èxit més d'aquells veritables, que l'han fet escalar el cim que ocupa dins de la natació.

El clàssic Campionat d'hivern que, com sempre, es disputà en una cursa de 200 metres en línia recta, en aigües del port i davant el seu estatge social, donà ocasió a què En Josep Pinillo inscrivís el seu nom en l'única prova, de les de la seva especialitat, que li mancava per fer-ho. Ha guanyat un nou títol, el de recordman del Campionat d'hivern, i, en canvi, la Copa Nadal s'ha vist avaluada amb la inscripció, entre els seus guanyadors, del notable nedador. La cursa feta per aquest va ésser realment esplèndida amb tot i no ésser inquietat per ningú. El temps aconseguit diu a bastament perquè nosaltres haguem d'afegir-hi res en elogi seu. Creiem sincerament que, donat el positiu valor que En Pinillo representa dins la natació catalana, mereixia aquesta victòria per posar-se definitivament davant de tots els nostres nedadors.

Els altres participants, que eren en nombre de sis, mereixen pel sol fet de prendre la sortida i acabar la cursa l'elogi de tots.

El Barcelona pogué classificar els seus cinc representants en els cinc primers llocs, després d'una lluita ben interessant, sobretot de Majó i Segalà, que es disputaren el segon lloc fins als darrers moments. L'escassa diferència de temps n'és la prova més evident. En Borràs potser apretà massa en sortir, la qual cosa li restà forces al final, però de totes maneres féu un quart molt bé davant de l'Asenolo, molt voluntariós. En Domingo i En Pros, de l'Atlético, ens feren l'efecte de poc entrenats, si bé lluitaren, per a no quedar darrers, desesperadament.

- 1.—Pinillo, 2' 48" 3-10.
- 2.—Majó, 3' 14" 3-5.
- 3.—Segalà, 3' 15" 8-10.
- 4.—Borràs, 3' 25" 1-10.
- 5.—Asenolo, 3' 28" 2-10.
- 6.—Domingo, 3' 48".
- 7.—Pros, 3' 48" 1-10.

Dos records batuts

Acabada aquesta cursa, a la piscina del Barcelona tingué lloc la resta del festival que s'havia anunciat, i que constituí, si era possible, un èxit encara més gran del que havia estat la Copa de Nadal.

Començà per un intent de record que féu En Cruells, dels 100 metres esquena, que ell mateix detenta, i que no pogué dur a cap, ens sembla que per estar poc entrenat. Féu 1' 33", i el seu propi record és de 1' 29".

En canvi, l'intent que féu la senyoreta Lucrècia Muñoz de batre el record dels 100 metres lliure femení, tingué èxit complet, car no sols aconseguí batre el seu record de Catalunya, sinó que va batre el d'Espanya detestat per la senyoreta Méndez de San Sebastián. I no fou per una petita diferència de temps, sinó per la respectable diferència de 13 i 6 segons, respectivament. Féu una cursa plena de bellesa, ja que el seu estil de "craw" podem dir que es quasi perfecte, i la seva sprintada final donà la sensació d'una gran nedadora.

La nostra més sincera felicitació la juntem a les moltes que haurà rebut amb motiu de la seva gran victòria, que, donat el seu entusiasme i afició, es mereixia indubtablement.

Deixà establert el nou record a l'excel·lent temps de 1' 37".

La cursa infantil de 50 metres que es disputà tot seguit, donà lloc a una bella victòria de Sabatà, sobre León, Artal i Giménez. Els temps que empraren són molt de tenir en compte. Feren, respectivament, per l'ordre donat, 35"; 37" 7-10; 38" 3-10, i 43".

Els neòfits del Club organitzador correueren després una cursa de 50 metres, i hem de fer constar que ens entusiasmen de veritat. Fou una veritable revelació, tant pel gran nombre de participants com pels excel·lents temps aconseguits. Cada any aquestes curses de neòfits, de Nadal i de Pasqua, ens revelen nous valors, però la que comentem sobrepassa a totes les anteriors.

Una distinció especial mereixen sens dubte Torres i Franco, que empataren pel primer lloc amb l'excel·lent temps de 34" 8-10. Tots dos fan un estil de "craw" molt enèrgic i de gran rendiment, i per les seves qualitats personals ens feren l'efecte que poden, si s'entrenen, esdevenir uns dels nostres millors nedadors. Tenen qualitats per aconseguir-ho, i només els mancarà la voluntat.

BARCELONA - FIRST DE VIENA

El moment d'ésser marcat el primer gol en el partit de Nadal :- El porter austriac encara és a terra; els seus companys, per l'actitud que posen, no semblen avenir-se de la jugada, mentre Samitier "reposa" de l'esforç i Arnau comprova la bella realitat...

Els nostres asos del tennis

HUMORESKEN

per FIVALLER

En el món hi ha cada cas com un cabàs. Els que em llegiu segurament coneixeu a fons i heu fet un veritable estudi d'observació del joc dels nostres capdavaners tennístics. És fàcil que l'instint vostre hagi anat tot l'enllà que es pot anar... pels camins oberts i folgats. Però quan hom toca quasi el límit de l'enllà fent via per aquests camins, i no en treu l'entrellat de la cosa, cal fer "marxa enrera" i cercar de nou el rastre en el seu començament.

Vosaltres heu intentat per tots els mitjans la possessió del secret que fa d'uns quants tennistes, aparentment exactes a la resta, uns éssers privilegiats o "asos" i encara potser més afanyosament us heu posat a la recerca de llur punt vulnerable...

Per manca d'olfacte i qui sap si per precipitació us heu vist obligats a deixar l'afer sense solució satisfactòria. El rastre s'ha perdut entre la brolla...

Jo us puc donar algun detall interessant i aclaridor. Sóc modest i comunicatiu i sobretot no us enganyaré de gaire. Vaig a dir-vos sense enfarfec, el que sé del "com i el què" de la cosa.

Flaques és home serè i d'una moral difícil de debilitar; per aquest cantó no hi ha res a fer.

Crits, cares de prunes agres, paraules seques i amenaçadores, res li fa "mella". Però, no obstant, no cal pas perdre les esperances. Flaquer té la seva "flaca". Flaquer és enemic de les bananes. Des del seu darrer viatge en un vaixell "bananero" no les pot veure ni en pintura. Sembla que fins les somnia i tot. Així que arriben a les seves orelles les primíes notes del "Yes, I have no bananas"... s'engresca i això que hi ha qui diu que no està per músiques. El "no tenir plàntans" de la cançó el posa de bon humor. I l'home respira.

Però si voleu fer-li conèixer "las hieles de la derrota" (Serrallonga), no heu de fer més que posar-vos un parell de bananes a la butxaca abans d'entrar en pista i tot fent el distret de mostrar-les-hi. Es oli en un llum. Ja me'n donareu raó després. Flaquer ja no "toca bimba" com vulgarment hom diu. Els records tristos s'agombolen dins el seu pensament i ja sols és capaç de cantar tangos d'aquells que acaben sempre en "ita" (huerfanita, pobrecita, milonguita, etc.), amb un esguard tot humitejat per la tristor i amb una petita tremolor de cames.

En Sindreu, fixeu-vos bé, no és el que sembla. Per això us equivoqueu en fer deduccions del seu joc. Aquest que, així, sense com va ni com costa, sembla una mica primitiu, no és res de tot això. Vosaltres creieu que En Sindreu era un home sense cap complicació psicològica i l'er-raveu.

En Sindreu llegeix els clàssics grecs i el seu joc se'n ressent. L'Odissea d'Homer és la mel espiritual que l'alimenta. En Sindreu llegeix molt. El seu cap és tot ple de lletres de motillo i té per a nosaltres un record d'aquella sopa casolana de la nostra infantesa on hi trobàvem belles i saboroses lletres de pasta d'ou. Us queden parats, oi?... Doncs, és així. El seu joc té un fons d'alta intel·lectualitat. Si conseguim que per uns dies deixi les lectures clàssiques i sucoses, En Sindreu és vostre.

En Juanico, el simpàtic pompejà, té el seu punt dèbil en la "ràdio". Fixeu-vos bé. El seu "drive" és un condensador fix de jugades, que, junt amb el revés característic seu o variòmetre de joc, allunya tots els radiatius que intercepten la recepció de les ondes (copes, trofeus, etc.) Parla poc, però quan parla ho fa en "alta-veu".

Si voleu que perdi, feu córrer en una pista propera a la que ell juga el "rodillo" o corró que hom utilitza per aplanar les pistes.

Els sorolls aspres i empipadors que fa, li semblen paràsits, i es posa fet una fúria. No n'ensopega una ni per l'amor de Déu.

El "manager" d'En Juanico diu que per tal d'evitar un excés de nerviositat al set "poulain", en lloc de passar el "rodillo" en els "courts" del Pompeia per aplanar-los, demanaré a l'Associació que obligui a Tormo i a Surribes a passejar-s'hi un parell d'horetes en havent dinat. L'aplanament serà silenciós i eficaç.

Si voleu saber per què Morales és avui "campeón de España e islas adyacentes", no cal més que llegir un xic els prospectes que us passen per les mans tantes vegades i que tantes vegades llenceu sense esguardar tan sols: "Morales-toma-Sanatogen". Us ho dic a tall d'anunci lluminós d'aquells que s'expliquen a glops.

Si voleu vencel, no us cal més que interceptar-li la rebuda del meravellós específic. Està probat.

En Sala, el punt vulnerable el té com alguns boxadors dolents, a l'estómac. Si l'estómac ni li fa mal dona feina. És dur de pelar. Cal fer com Tormo ha fet en el darrer campionat de Catalunya: cop de pilota en la regió estomacal i k. o. al cinquè "set" per "panne" gàstrica.

Sala, encara que s'hagi tornat calb jugant a tennis, és dels que n'han sortit. Actualment si troba un blindatge per a l'estómac, donarà diagnòstics a tothom.

Hi ha coneixement de joc, sibirisme i desig de perfecció.

Jo brindo el cas d'En Sala als senyors farmacèutics. Si troben un producte que el guareixi, tindran manera de donar a la publicitat un nou anunci que podria dir:

"El campeón señor Sala sólo toma Estomakala".

I ara, abans de cloure aquestes ratlles, permeteu-me un record per al gran "Vinyals", l'home que conserva i conservarà pels segles dels segles, l'hegemonia de la Illa Daurada.

El secret de l'èxit d'aquest gran jutge de competicions tennístiques és clar com l'aigua. És el triomf de la santa insistència injectada de paciència.

Un altre dia seguiré la segona part d'aquesta "galeria d'asos", que, com poden veure, ha estat feta sense ordre ni concert.

El Nadal del bon barcelonista

25 de desembre! Nadal! Les campanes repiquen la joia del Naixement de Betlem. En tots els cors hi ha l'alegria dels "aguinaldos" rebuts i hom sent a la boca una mena de salivera pel plastrer que ha de venir. No hi ha al voltant cap muntanya nevada, però els telegrams de l'Agència Havas porten neu de per tot arreu, de tots els països de les cinc parts del món.

A Barcelona, en canvi, terra predilecta dels seus, hi fa un sol solet esplèndid, per afavorir la tasca turística de l'Atracció de Forasters i la del seu secretari el mestre en Gai Saber, En Manuel Folch i Torres.

Dia de Nadal! A cada casa hi ha una oloreta de plastrer que es va rostint, barrejada amb una farum de prunes i de pinyons...

El bon barcelonista es posa una corbata nova que ha comprat la vigília, fa un petó a la senyora, i, agafant el noi i la noia, surt al carrer fent voltar el bastó.

—Quin dia més maco, eh! Sembla que el cel vulgui participar d'aquest dia memorable! Què us sembla després de sis mesos de no poder anar a Les Corts! Avui em sembla que serà el dia més memorable de la meua vida.

Carretera de Sarrià amunt els tramvies anaven materialment atapeïts d'una massa humana. A dintre, als estreps, al soste i agafats al trolley, els bons barcelonistes resistien totes les incomoditats per tal de poder ésser a la reobertura de la Catedral del futbol català.

Mitja hora abans d'ésser-hi la congestió era impossible de trencar. Els que anaven a peu s'enfilaven per les parets per avançar terreny; els que anaven amb auto baixaven del vehicle i transigien amb fe a peu la resta del camí.

A la porta del Barcelona hi havia una mà de policia i de gent que venen diaris atrassats per a

Magnetos Bosch Bugies

no embrutar-se la roba. Les entrades del terreny de joc anaven engolint el bon barcelonista amb els vailets i la senyora, de tant en tant. Les taquilles no havia calgut obrir-les. Encara conservaven les terenyines de Sant Joan; terenyines històriques. Algun fanàtic, vigilant que ningú el mirés, anava a agafar-ne un trocet i se'l guardava a la capsa dels mistos per fer-se'n un pentantif.

El camp presentava un aspecte imponent—vegeu la nostra fotografia de la plana central—. Hi havia els onze mil, sense faltar-n'hi ni un, més el guàrdia civils de reglament, la nova Junta, i En Elobera al davant dels dos equips que anaven a lluitar.

Quan va sortir l'equip de Viena hi va haver una ovació formidable. Hi havia ganes d'aplaudir i de demostrar allò de "Barcelona archivo de la cortesia"; però quan va sortir l'onze campio l'ovació fou una cosa imponderable. Foren sis minuts trenta sis segons d'ovació. Hi havia soci que va acabar amb les mans sangnants. Algú deia que no n'hi havia hagut prou; que hauria calgut quelcom més solemne.

Quan Samitier i Duran entraren els dos gols contra el First, allò semblava una apoteosi. El bon barcelonista havia desitjat tenir vuit mans per aplaudir. Fou una mena d'anticip de la vail de Josafat, quan es proclamà que els bons poden agafar l'ascensor del Cel.

La pilota s'havia centrat i ja feia deu minuts que s'havia reprès el joc que encara hi havia barcelonistes que aplaudien. Els que s'havien quedat al carrer tenien una mena de singlot d'emoació per la victòria, barrejat amb una mena de frisança per no haver pogut presenciar el partit.

Quan el match va acabar-se amb el 2 a 0, el barcelonista va sortir del camp com aquell qui fos l'amo del món. Les portes li semblaven petites i els carrers de Les Corts eren esquifits i estrets.

En arribar a la Diagonal va poder respirar. Aquest era un carrer adequat als seus pulmons...

El gall fou trobat saborós i els torrons dolços com una mel! Digne coronament de la victòria del matí. A la tarda, per allà a les sis, amb el pap ben ple, el bon barcelonista va sortir a pair el dinar de Nadal, amb un aire de satisfacció que desafiava a tothom.

El partit del diumenge fou una digna segona part de la del dia de Nadal.

El bon barcelonista va anar al camp amb el mateix aire olímpic del primer dia.

—Aquests vienesos, no valen res. Això és un vulgar pa de Viena. Els farem un grapat de gols!

I, efectivament, la primera part va acabar amb un 3 a 1 a favor del Viena.

Quan En Planas va avançar-se en aquell còrner contra el First, i l'Alcàntara va dir-li:

—Què haves aquí! En Planas va fer el gol, el bon barcelonista va aplaudir fins que les mans li van dir prou.

En la segona part, quan la porta del First era bombardejada a tort i a dret, i les pilotes hi anaven de per tot arreu, i tota la porta era travessa i pal i porter i no hi havia manera d'augmentar el marcador fatal que portava el 4 a 1, el bon barcelonista se senyava i aixecava les mans en l'aire en un gest de desesperació:

—Si no ens torna a beneir aquesta porta de baix mossèn Lluís, no hi entrarem pas cap pilota! Això és que tenim una maledicció al damunt! Hem de cuidar algú que ens tregui els mals esperits. Si no, no anirem pas enlloc.

I quan en acabar-se el partit, el bon barcelonista va abandonar el camp, amb el mal seguit del 4 a 1, en totes les converses se sentia el mateix:

—Aquest partit l'hauríem pogut molt ben emparar.

—Què diu home! Això es podia acabar amb un 6 o 7 a 4. Si no que la porta de baix està embruixada!

I mentre el bon barcelonista agafava l'autobús o el tramvia que baixava de Can Ràbia, la impressió general era excel·lent:

—Si s'arregla una mica En Walter i En Carulla, ja ens podem reirre dels altres Clubs en aquest Campionat. Al Barcelona, rai, no hi haurà pas ningú que li empeti la basa.

August Berenguer

Magnetos Bosch Bugies

LA REOBTURA DEL CAMP DE LES CORTS

El «Barcelona» vencedor del «First» de Viena per 2 a 0, en el primer match, és batut per 4 a 1, en el segon

Una superba exhibició dels blau-grana el primer dia, contrarestada per la dissort de l'endemà

El «First» de Viena, en el seu conjunt, no ha aconseguit igualar la bella demostració tècnica dels anteriors equips austríacs

Al marge del partit de reobertura, el dia de Nadal

El F. C. Barcelona és una cosa tan íntima a tot bon barceloní, podriem dir-ne tan nostra, que gairebé no ens hauria de sorprendre cap dels èxits que solen acompanyar totes les seves manifestacions. Des de molts dies abans, ja totes les converses giraven a l'entorn de l'esdeveniment que representava la «re-inauguració» del camp de Les Corts. I en efecte, l'esplendorós matí de Nadal va ésser, com sol ésser sempre, un marc d'aurat, formosíssim, a la gran festassa que se'ns brindava. El cel blau sense macula, el cel esplendorós d'aquestes jornades d'hivern, també ha volgut associar-se a la bella festa, a la joia de tots, i el partit va poder-se fer amb una temperatura ideal, que deixava boca-badats els vienesos, i que feia més enjagassat el nostre cor de barcelonins.

Però tots aquells aplaudiments entusiastes i aquell voleiar de coloms i la febre de la multitud allí congregada, haurien resultat ben poqueta cosa si hi haguessin mancat les nostres dones formoses, que hi eren dividendres en tan gran nombre i estaven tant i tant belles, que hom en contemplar-les gairebé oblidava exactament les circumstàncies per les quals ens trobàvem reunits allí més de vint mil espectadors.

Un dia l'Escofet des de les columnes d'un diari madrileny s'escandalitzava per l'abundància de dones en les veïlades de boxa; però si l'Escofet té una mica de gust, no podrà negar que és la presència de les nostres dones que aconsegueix de donar un tan gran relleu a les festes d'esport, i sense elles el torneig perdria molt de la seva importància. Afortunadament, les nostres dones tenen més sentit comú que aquests quatre maulaurats que de seguida s'espanten, i elles saben amb llur presència donar tot l'encís que requereixen aquestes solemnitats. El perfum que es desprèn al seu pas, els xiscles que sempre us fan tombar perquè així pogueu contemplar llur cara bonica, les exclamacions infantívoles que volen dissimular una mirada maliciosa, tot, tot, contribueix a fer més agradós el torneig, i en aquests curts moments que hom pot embadalir-se guaiant un graciós rostre, es troba dolça i agradable la treva que significa l'allunyar els ulls de l'estadi on es desenvolupa la lluita per a contemplar aquest eixam de cares formoses.

Enguany el Nadal esportiu ha estat agradable per tots conceptes; però és innegable que les nostres dones hi han sabut donar un major relleu, si cap, que a tots els altres partits nadalencs que havien precedit el de 1925...

Es podria descriure amb paraules aquella joia íntima que l'annúci de poder tornar-se a trobar al camp del Barcelona, desportava en cadascun dels allí reunits? Dificilment. El camp de Les Corts us permet de trobar-hi sense dificultat una colla de cares conegudes. Es més, acabeu saludant-vos amb una colla d'amics amb els quals rarament heu tingut ocasió de canviar unes paraules, però als quals considereu amics precisament pel fet de trobar-vos veïns a tots els principals actes que allí se celebren. De vegades (masses

vegades) discrepeu en el comentari d'una jugada o en l'apreciació d'un fet qualsevol; però tot queda sense rancúnia, car en el fons us ajunta el mateix sentiment afectuós; no sabeu exactament com descriure'l, però és el camp de joc, és l'ambient de casa, són els colors en lluita, és el nom del club, i sobre tot el que ells representen i volen dir.

Els vint mil i tant espectadors que dividendres passat anaven tot xano-xano cap a l'estadi de Les Corts, es trobaren allí reunits per una mateixa idea; havien sentit amb més o menys dissimul l'enyorança dels sis mesos d'allunyament forçat, però un cop allí dins tornaren a refer-se els mateixos grups d'amics, les mateixes «penyes», hom tornà a trobar-se amb els veïns de la vigília; es malparlava dels uns, es bromejava dels altres, però totes les manes s'ajuntaven per ovacionar sorollosament, tan sorollosament com fou possible, la

Héctor Scarone vé a Barcelona?

Així ho assegura un diari de Montevideo i afegeix que per a reforçar l'equip blau-grana

El diari «El Imparcial», de Montevideo, en la seva edició del dia 13 de novembre, publica la següent nota informativa:

«Confirmando las versiones circulantes sobre el probable retiro de Héctor Scarone de las actividades futbolísticas nacionales, con decidido propósito de dirigirlas hacia otros campos que él juzga más benévolos, en la tarde de ayer presentó a la Directiva del Club Nacional de Football, en el que figuró como defensor desde que se inició en el viril deporte, la siguiente nota-renuncia que habla elocuentemente del estado de ánimo del brillante delantero albo. Dice así Héctor en su nota:

Montevideo, noviembre 12 de 1925.—Señor presidente del Club Nacional de Football, don Oscar Bottini.—Muy señor mío: De acuerdo con las versiones que circulan por la actuación que me cupo en el partido jugado, el 8 del actual, donde se juzga mi honorabilidad deportiva, versiones propagadas hasta por miembros de esa H. Comisión Directiva, y aceptadas por toda ella desde el momento que nada han hecho por desmentirlas, siendo a ese Consejo a quien corresponde hacerlo, siempre que se crea en la honradez del damnificado y habiendo este acto herido mis sentimientos profundos, que siempre me llevaron a defender los colores de ese club con el amor, el cariño y la lealtad de un verdadero hijo de esa institución, y no pudiendo aceptar que se dude de mis sentimientos, es por ello señor presidente que me dirijo a usted y demás miembros para presentar renuncia indeclinable como jugador de esa entidad deportiva.

Con mucho dolor, señor presidente, doy este paso, pero mi dignidad así lo exige i me lleva hacia otros horizontes donde se me juzgará de otra manera.

Por lo tanto, sólo me resta agradecer las atenciones de que he sido objeto por algunos dirigentes y parciales. Saludo a usted y demás miembros con la consideración más distinguida.—Héctor Scarone.

Como se podrá apreciar por la lectura de la nota anterior, la decisión de Héctor de abandonar el club de sus afectos es inquebrantable, cosa que nosotros podemos afirmar también, pues estamos enterados que en la mañana de hoy ha partido con rumbo al departamento de Minas, con el fin de decretarse un descanso de un mes, preparándose a su regreso para emprender viaje a Barcelona, en donde actuará defendiendo los colores del Barcelona F. C., de compañero con el «mago» Samitier.»

sortida dels onze jugadors que després de sis mesos tornaven a lluir l'ensenyà del F. C. Barcelona.

Si nosaltres escrivíssim en llengua manllevada, començaríem el paràgraf amb allò de: «Aquí no ha passat res... Dèiem ahir...»

Ja començada la lluita, hom comença a fixar-se en el port de cadascun dels jugadors; hom vigila amb cura tots els seus moviments i els seus gestes. Es troba un motiu fàcil d'engrescament a cadascuna de les seves faècies, i hom no es mostra pas massa exigent en moltes de les seves faltes; tot és avui optimisme.

—Fira't com està En Planas! Ja ho he dit que era l'amo!—exclama l'un—. I pensar que no el vo-gueren per a la selecció—respon el del costat.—Aquest Walter sent les neules—diu un—. Home, no siguis tant exigent; no veus que el xicot ni «bolos» ha tingut ocasió de fer—li respon el veí amb to de repte—. Però t'has fixat com juga En Sancho?—I això que deien que el ventre li feia nosa—dialoguen dos entusiastes del primer rengle—. Veus En Carulla, no m'agrada gens—irrompia un de més enllà—. És que al xicot li vé de nou...—era la rèplica que brotava tot secul—. I què et sembla aquest gat vell de Torralba?—Si ja t'ho deia jo! Tu et creus que el dependent d'un directiu com En Soldevila, que ha estat veritablement l'home de les circumstàncies en aquests temps, podia avui fer figa?—se sentia més enllà—. Mira, mira aquell, diable de Piera: Ha perdut carn, però, noi, ha guanyat en rapidesa.—Oh! I que l'Arnau s'hi entén «la mar» de bé.—En Sami, dius? Fuig, home, si és pecat parlar de treure'l de davanter centre!—Que es desen-ganyin; amb una ala com Alcántara i Sagí, que val més plata del que pesen, podem anar a tot arreu. Fins a Can Ràbia...

I així per l'estil, tot el match va ésser un seguit de diàlegs tendres, amorosos, afalagadors, en els quals l'esperança del capó de Nadal i d'uns bons resultats semblaven dulcificar totes les cares i totes les actituds. Fins aquell espectador del rengle núm. 3, de la barba i mostatxos negres, que es passa els partits gesticulant i retreient tota la parentela al pobre àrbitre; somreix aquell dia amb actitud beatífica, carinyosa. No ens en sabíem avenir. —Aquest Lloveras és molt imparcial—varem oir-li comentar.

Quan hom sent parlar així d'un àrbitre de fútbol, té motiu de sobres per creure en el miracle dels pans i dels peixos i amb la resurrecció de Llàtzer.

Per nosaltres, que duri força aquest estat d'opinió que podriem dir-ne «angelical».

De totes maneres, aquest començament de temporada és símptoma falaguer. Que tots, jugadors, dirigents, socis i devots, continuïn posant-li la mateixa bona fe i el mateix entusiasme.

El partit de la inauguració

Planas, l'heroi.—En el primer mig-temps, la davantera blau-grana va dominar.—Al segon, el decaïment dels mitjos invertí la situació, destacant-se molt En Plattko

Aquest match tingué dos caires força diferents; la primera part va ésser molt favorable al Barcelona, la davantera del qual va jugar magníficament bé, emparant-se en el bon piló de Sancho, que va estar molt encertat i va treure forces insospitades. En canvi, a la segona va decaure força i això, junt amb la maulurada tasca de Carulla i Walter, permeté de refer-se als austríacs, que sense establir un domini molt persistent es mostraren força més perillosos, sobretot Fischer, per les seves arrencades, i Buridil pels seus trets.

Indivualment cal esmentar el defensa Planas, que fou l'heroi de la diada i va jugar com en els seus millors temps; Plattko, magnific a la segona part. La davantera, en certs moments, féu coses bellíssimes.

Báscules: Arqués per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

Pati Blau

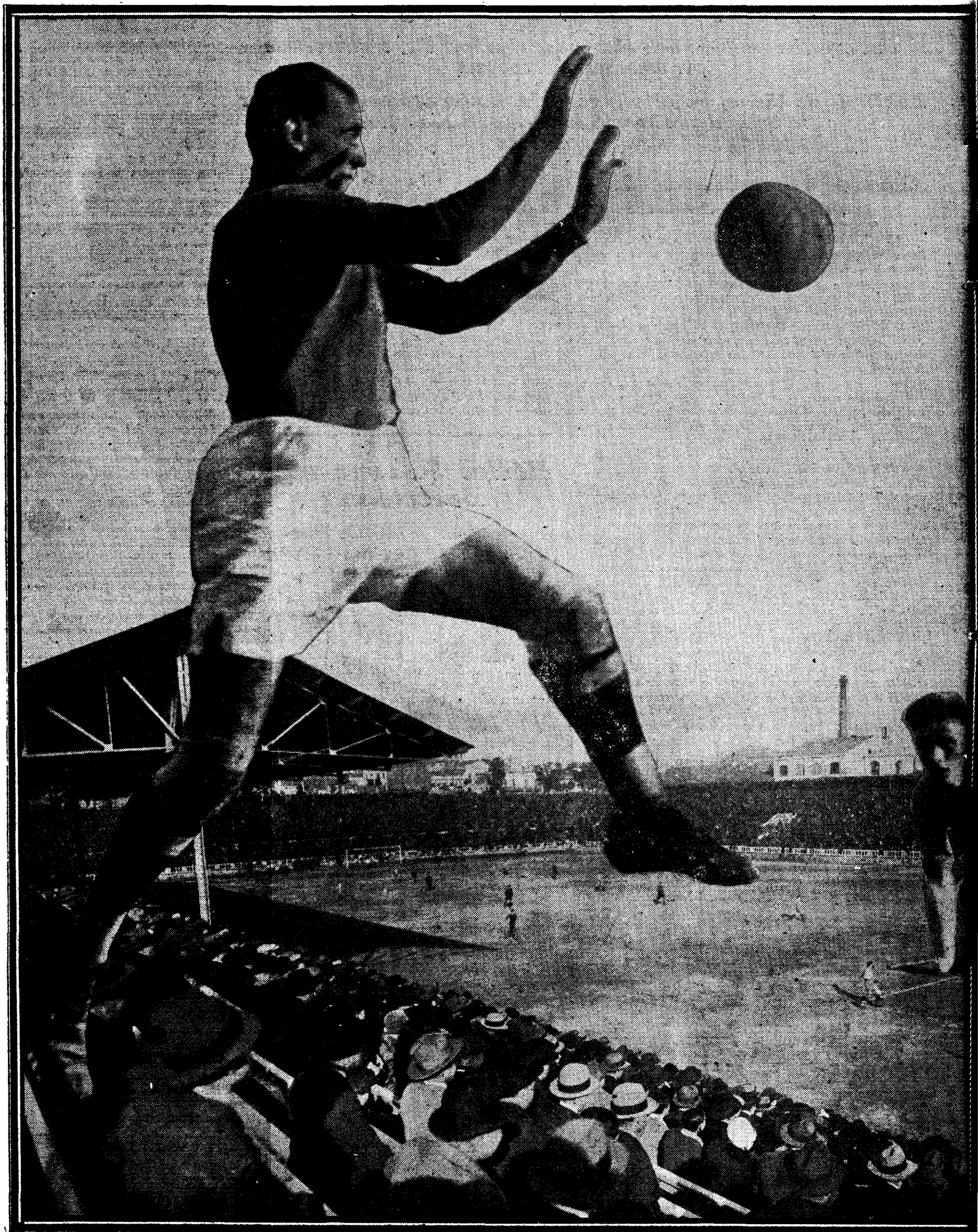
PELAI, 1

Local completament reformat, el més adequat per a passar les veïlles d'hivern

Tothom pregona el suculent café que es pren en aquesta casa

Aquesta casa serveix la riquíssima llei de les «Lletries de Catalunya»

HEU'S AQUI UN ESPECTACLE

Les jornades magníficients del fútbol català, han reviscut aquests dies de Nadal a l'esplèndid Estadi